

Sygn. akt XIV Ua 5/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący:	SSO Marcin Rowicki
Sędziowie:	SSO Sylwia Góźdź (spr.) SSR del. Magdalena Daria Figura
Protokolant:	st. sekr. sądowy Marta Wiśniewska

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy J. W.

przeciwko Wojewodzie (...) – Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności

o ustalenie uprawnienia do karty parkingowej

na skutek apelacji odwołującej J. W.

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 23 grudnia 2015 r., sygn. akt VIII U 75/15

oddala apelację

M.D. F. M. R. S. G.

Sygn. akt *XIV Ua 5/16*

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 23 grudnia 2015r., sygn. akt VIII U 75/15 oddalił odwołanie J. W. od orzeczenia Wojewody (...) - Wojewódzkiego Zespół do spraw Orzekania o Niepełnosprawności z 4 marca 2015r., znak (...) w przedmiocie orzeczenia o stopniu niepełnosprawności.

Rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego poprzedzone zostało następującymi ustaleniami faktycznymi i ich oceną prawną.

Odwołująca się J. W. została zaliczona do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z przyczyny operowanego tętniaka aorty brzusznej (symbol 07-S). W zakresie schorzeń ortopedycznych stwierdzono u niej dyskopatię kręgosłupa lędźwiowego bez dysfunkcji czynnościowej oraz chorobę zwyrodnieniową stawów biodrowych we wczesnej

fazie zaawansowania bez dysfunkcji chodu. Jednakże z tychże powodów nie spełnia ona kryteriów żadnego stopnia niepełnosprawności, ponieważ sprawność narządów ruchu jest zgodna z normą wiekową i umożliwia jej samodzielną egzystencję (opinia biegłego sądowego lekarza ortopedy k. 28-29).

W 2013r. u odwołującej się stwierdzono obecność tętniaka aorty brzusznej, w dniu 19 lutego 2015 r. wykonano operację, przebieg pooperacyjny był bez powikłań i w dniu 23 lutego 2015 r. odwołująca została wypisana do domu z zaleceniem dalszej kontroli ambulatoryjnej. Odwołująca się ma obustronne żylaki powierzchowne kończyn dolnych oraz płaskostopie poprzeczne wraz z koślawymi paluchami, w zakresie chirurgii naczyniowej odwołująca się posiada umiarkowany stopień niepełnosprawności trwale, jednakże nie spełnia przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym (opinia biegłego sądowego lekarza chirurga naczyniowego k. 54-55).

Sąd Rejonowy powyższy stan faktyczny ustalił w oparciu o opinie biegłych sądowych oraz dokumentację medyczną znajdującą się w aktach sprawy oraz aktach rentowych. W zakresie dokumentacji żadna ze stron nie kwestionowała jej prawdziwości, a zatem w ocenie Sądu jest ona wiarygodnym dowodem w sprawie. Opinie sądowe zostały zaś sporządzone przez lekarzy specjalistów i w ocenie Sądu są one rzetelne, jasne i wyczerpujące. Biegli przeanalizowali dokumentację medyczną odwołującej się i przebadali odwołującą się i na tej podstawie sformulowali wnioski. W ocenie Sądu I instancji opinie te stanowią również wiarygodny dowód w niniejszej sprawie. Odmienne zdanie odwołującej się, co do wyników opinii, nie może podważyć w ocenie Sądu prawidłowości wniosków wynikających z tychże opinii.

Sąd I Instancji zważył zgodnie z art. 8. ust. 3 a ustawy z 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym Kartę parkingową wydaje się:

- 1) osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się;
- 2) osobie niepełnosprawnej, która nie ukończyła 16 roku życia mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się;
- 3) placówce zajmującej się opieką, rehabilitacją lub edukacją osób niepełnosprawnych mających znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się.

Sąd Rejonowy wskazał, że podstawa, zatem orzeczenia o prawie do karty parkingowej jest ustalenie znacznie ograniczonych możliwości samodzielnego poruszania się. W niniejszej sprawie odwołująca była badana przez lekarza orzecznika w toku postępowania przed Miejskim Zespołem ds. Orzekania Niepełnosprawności w W., przez lekarza orzecznika w toku postępowania przed Wojewódzkim Zespołem ds. Orzekania o Niepełnosprawności, a także poddana była badaniom dwóch biegłych lekarzy sądowych. Żaden z badających odwołującą się lekarzy nie stwierdził, aby miała ona znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się - ani z powodów ortopedycznych, ani z powodów z zakresu chirurgii naczyniowej. Wobec powyższego Sąd Rejonowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie J. W..

Apelację od powyższego wyroku wniosła J. W., zaskarżając wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie i wydanie wyroku przywracającego uprawnienie do posiadania Karty Parkingowej.

W uzasadnieniu apelacji wskazała, iż do Sądu wносиła wniosek o przywrócenie jej prawa do posiadania Karty Parkingowej, którą ma od ponad 10 lat z tytułu niepełnosprawności ruchowej z adnotacją „bezterminowo”. Jej niepełnosprawność orzeczono w 1991r. przez ZUS i nikt jej nie kwestionował, w tym lekarze biegli sądowi powołani przez Sąd Rejonowy. Skarżąca zakwestionowała opinie biegłych sądowych, wskazując, iż Sąd nie kierował pytań do lekarzy biegłych, co do znacznego ograniczenia możliwości samodzielnego poruszania się stosownie do art. 8 ust. 3a ustawy Prawo o ruchu drogowym, a dopytywał między innymi o: wskazania zatrudnienia, szkolenia, konieczność pomocy społecznej itp., chociaż w orzeczeniu ZUS z 1991r. był zakaz zatrudnienia. Zdaniem skarżącej, pytania takie były bezprzedmiotowe. Podała, iż operowany u niej w lutym ubiegłego roku tętniak aorty brzusznej nie jest chorobą serca tylko jednostką chorobową z zakresu chirurgii naczyniowej. W aktach znajduje się wypis ze

szpitala jak również zaświadczenie z 8 kwietnia 2015r. dr med. M. S. z Kliniki (...), która podaje, że ze względu na towarzyszące zmiany dyskopatyczne oraz zmiany w obu stawach biodrowych poruszanie się i samodzielność życiowa u pacjentki jest ograniczona. Zdaniem skarżącej, biegły sądowy z zakresu ortopedii nie zauważył i nie opisał w swojej opinii żylaków obu podudzi, poprzecznego płaskostopia oraz z koślawych paluchów. Wymienione schorzenia również powodują trudności w chodzeniu. W aktach sprawy znajduje się opis badania USG nóg z Kliniki (...) w W. z 2 października 2015r., w którym stwierdzono, że żyły po stronie lewej jak i prawej na podudziach są niewydolne. Biegły sądowy z zakresu chirurgii naczyniowej określił to w swojej diagnozie, jako „żylaki drugiego stopnia”. Zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa oraz stawów biodrowych lekarz biegły ortopeda uznał, jako „normę wiekową” nie precyzując, o jaką normę chodzi a stosując psychologię odesłał stwierdzeniem, że w zakresie jej niepełnosprawności powinien się wypowiedzieć lekarz z zakresu chirurgii naczyniowej. Ten z kolei we wniosku orzekającym podał, że aktualne zaawansowanie schorzeń pozwala na zaliczenie skarżącej do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na trwałe i w sposób wymijający wskazał, że niesprawność ruchową winien określić chirurg ortopeda. Skarżąca podała, iż w aktach sprawy znajdują się orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z 21 maja 1991r. oraz 24 września 1992r. o przyznaniu jej renty inwalidzkiej z ogólnego stanu zdrowia, co jest równoważne z orzeczeniem o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych w myśl art. 62 ust. 2 pkt. 2 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych. W powołanej ustawie w art. 63 osoby niepełnosprawne, o których mowa w art. 62, które przed dniem wejścia w życie nabyły prawo do świadczeń lub ulg na podstawie odrębnych przepisów, zachowują dotychczasowe uprawnienia. Takim uprawnieniem jest Karta Parkingowa. Zdaniem skarżącej, ustawa z 23 października 2013r. o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym nie uchyliła art. 62 ani 63 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej. Również nie przewidywała odbierania uprawnień do posiadania Kart Parkingowych. Wprowadza jedynie zasady nadawania numerów wydanym kartom, ewidencjonowanie i kontrolę prawidłowości ich wykorzystywania oraz wydawanie ich na 5 lat. Wprowadza również centralną ewidencję posiadanych kart.

Skarżąca wskazała, iż ukończyła 75 lat i z uwagi na stan zdrowia ma trudności w poruszaniu się. Pokonywanie niewielkich odcinków drogi odbywa się z wielkim trudem z przystankami. Nie może również długo stać. Jedynym środkiem przemieszczania się po W. jest jej samochód. Podkreśliła, że wszystkie organy, które do tej pory rozpatrywały jej wniosek o przywrócenie uprawnienia do Karty Parkingowej pomijały fakt, że uprawnienia posiada od 2004r. a inwalidztwo stwierdzono u niej w 1991r. z ogólnego stanu zdrowia. Od tamtej pory skarżąca podała, że stan zdrowia nie poprawił się a z wiekiem wręcz się pogorszył. W szczególności przeszła szereg zabiegów i operacji oraz nabawiła się schorzeń, które wystąpiły już po wydaniu orzeczenia o stwierdzeniu inwalidztwa. Tymczasem, zdaniem skarżącej, Sąd Rejonowy oparł się jedynie na opinii biegłego ortopedy stwierdzającego chorobę serca i płuc o symbolu 07-S, która nie daje uprawnień do posiadania Karty Parkingowej. W tym stanie rzeczy przywrócenie jej prawa do posiadania Karty Parkingowej jest zasadne i oparte o art. 8 ust. 3a ustawy Prawo o ruchu drogowym.

W odpowiedzi na apelację, Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności wniósł o jej oddalenie.

Sąd Okręgowy w Warszawie zważył, co następuje:

Apelacja J. W. nie zasługuje na uwzględnienie.

Skarżąca – mimo, że nie powołała wprost art. 233 § 1 k.p.c. – to w kontekście zarzutu naruszenia tej regulacji należy ocenić argumenty podnoszone w uzasadnieniu apelacji dotyczące oceny materiału dowodowego i w konsekwencji czynienia ustaleń faktycznych. Zgodnie z treścią tego przepisu Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Sąd II instancji ma nie tylko uprawnienie, ale i obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz jego własnej, samodzielnej i swobodnej oceny, w tym oceny zgromadzonych w postępowaniu przed sądami obu instancji dowodów.

W ocenie Sądu Okręgowego, podkreślić należy, iż swobodna ocena dowodów odnosi się zarówno do wyboru określonych środków dowodowych jak i do sposobu ich przeprowadzenia. Ramy swobodnej oceny dowodów

wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy, jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania na podstawie rozważenia zebranego materiału. Dając lub odmawiając wiary zeznaniom dowodowym kieruje się wyłącznie własnym przekonaniem (por. wyrok Sądu Najwyższego z 10 czerwca 1999r. sygn. akt II UKN 685/98 OSNP 2000/17/655, wyrok Sądu Najwyższego z 29 września 2000r. sygn. akt V CKN 94/00, LEX Nr 52589, wyrok Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2001r. sygn. akt V CKN 561/00, LEX Nr 52713)

Należy powtórzyć za Sądem Najwyższym, iż samo przytoczenie w skardze apelacyjnej odmiennej własnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego nie może być uznane za wystarczające do podważenia dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych oraz ich oceny i znaczenia, jako przesłanek rozstrzygnięcia sprawy, i nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 3 września 1969r., PR 228/69, niepublikowany, wyrok Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2005r., sygn. akt IV CK 387/04, LEX Nr 177263, wyrok Sądu Najwyższego z 15 kwietnia 2004r., sygn. akt IV CK 274/03, LEX Nr 164852).

Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia faktyczne i ocenę zebranych dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy. Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych sprawy i właściwej kwalifikacji prawnej, a swoje rozstrzygnięcie uzasadnił w sposób szczegółowy i prawidłowy. W związku z powyższym poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia Sąd Okręgowy przyjmuje za własne bez potrzeby przeprowadzenia ponownie oceny materiału dowodowego (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 19 maja 1998r., sygn. akt II CKN 770/97, LEX Nr 82299; wyroku z 8 października 1998r., sygn. akt II CKN 923/97, OSNC 1999, nr 3, poz. 60).

Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku dokonał szczegółowej i wszechstronnej oceny zebranego materiału dowodowego w sprawie, wyciągając przy tym właściwe wnioski i nie przekraczając ram swobodnej oceny dowodów. Natomiast polemika ze stanowiskiem Sądu Rejonowego nie znajduje oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym sprawy. Sąd I instancji wyczerpująco przedstawił argumenty, przyjęte za podstawę swego rozstrzygnięcia. Zdaniem Sądu II instancji, Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął ustalenia odnośnie stanu zdrowia ubezpieczonej poczynione przez biegłych sądowych z zakresu ortopedii i chirurgii naczyniowej.

Skarżąca w apelacji podnosiła, iż Sąd Rejonowy oparł się jedynie na opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii i chirurgii naczyniowej. W swojej apelacji skarżąca nie zawarła żadnych argumentów, które mogłyby wzruszyć prawidłowość opinii biegłych sądowych, a w konsekwencji prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Podjęła jedynie polemikę z treścią tych opinii, na których Sąd Rejonowy oparł swe orzeczenie.

Zgodnie z treścią art. 278 § 1 k.p.c. dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach gdy dla rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości „specjalne”. Dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje, więc wówczas, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebne są wiadomości, wykraczająca poza zakres wiadomości przeciętnej osoby posiadającej ogólne wykształcenie. Wobec tego biegłym może być jedynie osoba, która posiada wskazane wiadomości potrzebne do wydania opinii i daje rękojmię należytego wykonania czynności biegłego.

Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2000r., sygn. akt II UKN 617/99, OSNAPiUS 2002/1/26). Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (wyrok Sądu Najwyższego z 20 października 1999r., sygn. akt II UKN 158/99, OSNAPiUS 2001/2/51). Samo niezadowolenie strony z oceny przedstawionej przez biegłych nie uzasadnia potrzeby dopuszczenia przez sąd dowodu z opinii innych biegłych (wyrok Sądu Najwyższego z 6 października 2009r., sygn. akt II UK 47/09).

W niniejszej sprawie Lekarz Orzecznik w toku postępowania przed Miejskim Zespołem do Spraw Orzekania Niepełnosprawności w W., Lekarz Orzecznik w toku postępowania przed Wojewódzkim Zespołem (...) o

Niepełnosprawności oraz biegli sądowi z zakresu ortopedii i chirurgii naczyniowej – po zbadaniu skarżącej - nie stwierdzili, aby miała ona znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się.

Wbrew twierdzeniom skarżącej, wydając taką opinię, biegli kompleksowo ocenili stan narząd ruchu J. W., gdyż w opinii biegłych znajdują stwierdzenia dotyczące stanu czynnościowego kończyn, a wydanie tych opinii poprzedzone było analizą całości dostępnej dokumentacji medycznej oraz badaniem skarżącej. W tej sytuacji brak jest podstaw do kwestionowania miarodajności opinii biegłych dla oceny przyznania karty parkingowej.

Sąd Okręgowy wskazuje, iż w postępowaniu Sąd nie jest zobowiązany do poszukiwania opinii, która w rezultacie będzie korzystna dla strony, o ile dotychczas zgromadzone dowody w sposób wyczerpujący odpowiadają na postawione pytania. Sąd, ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena, dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a nadto winna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy, jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i - ważąc ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

Reasumując, zdaniem Sądu Okręgowego zaskarżony wyrok oparty został na niewadliwych ustaleniach faktycznych i w pełni odpowiada prawu, a apelacja skarżącej sprowadza się wyłącznie do polemiki z opiniami biegłych i dokonanymi na jej podstawie ustaleniami Sądu I instancji, przy czym oparta jest ona wyłącznie na przeświadczeniu skarżącej o konieczności posiadania karty parkingowej.

Zgodnie z art. 8. ust. 3 a ustawy z 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym (tj. Dz. U. z 2012r., poz. 1137) Kartę parkingową wydaje się:

- 1) osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się;
- 2) osobie niepełnosprawnej, która nie ukończyła 16 roku życia mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się;
- 3) placówce zajmującej się opieką, rehabilitacją lub edukacją osób niepełnosprawnych mających znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się.

Tymczasem materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie potwierdza, by skarżąca miała ograniczenia w samodzielnym poruszaniu się i przemieszczaniu, w stopniu uzasadniającym przyznanie jej karty parkingowej. Tym samym nie spełniła ona warunków, o których mowa w art. 8 ust. 3 a ustawy o ruchu drogowym.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy w Warszawie na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację skarżącej, jako bezzasadną, o czym orzekł w wyroku.

SSR del Magdalena Daria Figura SSO Marcin Rowicki SSO Sylwia Góźdź (spr.)